

15. 4. 2018 - Za všech okolností

1. čtení: Lk 17, 20-25

Píseň: 643 - Když soumrak zhasí světlo

Základ kázání: Ž 33, 1-12

Kázání: Milé sestry, milí bratři v Kristu,

Hospodinova milosrdenství je plná celá země. Hle tu je, hle tam! Vidíte ho? Vidí lidé Boží milost ve svých životech? V životě sboru, církvi? Církve? Vidíme plnost Božího milosrdenství na Ukrajině, v Čechách, v Severní Koreji?

Přesto tam je. Tu je. Trochu skrytě - jako v nebesích a zemi. Trochu odhaleně, jako v Božím slovu nebo na kříži.

Kdo má oči k vidění, vidí Boží milostí přetékanou zemi, moře, nebesa i lidi. Ačkoli lidé si po ní často šlapou, nelíbí se jim - protože není podle lidských plánů a fantazií. Tak si ji sami vytlačují ze životů.

Kdo však vidí, že celý svět je plný Božího milosrdenství od jednoho koutu Země na druhý - od jednoho konce vesmíru na druhý - ten plesá a chválí. Takový zpívá a chválí, ačkoli sám má smutky. Nebo sedí nespravedlivě ve vězení s nohama v kládě. Nebo visí na kříži. Takový chválí Boha, nikoli druhé lidi, nedejbože sebe. Život takového člověka se točí kolem Boha, nikoli kolem sebe samého. I ve chvíli smrti i radostí.

Vždyť člověk bez Boží milosti je jen prach země. Jen hlína - hebrejsky adama. Ačkoli je tak ráda tato hlína země plná pýchy a sebestřednosti. Dojmu, že tamto či ono drží pevně ve svých rukách. Čímž se bohužel oslepuje vůči plnosti Boží milosti, již je prostoupeno každé místo světa, každý okamžik dějin. A tak si často na něco stěžuje, naříká, smutní... jak to dobře známe z rysů českého národa. I českého evangelictví.

Kdo však vidí, že ve světě je víc než dost Božího milosrdenství, ten nekňourá a nevzdychá. Takový se bojí Boha. Právě při jeho chválení a plesání. Protože takový člověk je dost moudrý na to, aby si přiznal, že nerozumí a nechápe Boží milost. Vždyť tolik zlého je na světě. Tolik utrpení. Tolik svévole, vzpurnosti, sobectví, lží, podvodů a zla. Tolik bolesti a utrpení je na světě.

Ale přesto je Hospodinova milosrdenství mnohem víc. Nepochopitelně, bláznivě, děsivě, neviditelně pro všechny, kdo nemají oči k vidění. Takový však je Stvořitel světa z lidského pohledu: Nepochopitelný, bláznivý, děsivý a neviditelný pro všechny, kdo nemají oči k vidění. Ale i ti, kteří oči k vidění mají, svět plný Boží milosti nevidí vždy. Natožpak v každé chvíli, v každé situaci.

Překvapivě mnoho milosti bylo přítomno Velkému pátku. Kristův kříž tak mohutně přetékal milosrdenstvím, že spřátelil znepráteleného Heroda a Piláta. Tak mohutně, že jeden z lotrů uvěřil v Božího Syna v muži tupeném, pomlouvaném, vražděném a nenáviděném. Tolik milosti je v nedělním prázdném hrobu!

A vlastně každý člověk ví, že svět je plný Božího milosrdenství. Ví a říká to každý agnostik i ateista: Nikdy není tak špatně, aby nemohlo být ještě hůř. A kdo za to může? Právě Bůh. Díky Bohu není nikdy úplně nejhůř. Vždy může být ještě mnohem hůř. Jen nasáklost světa Hospodinovou milostí brání totálnímu a fatálnímu zlu, které znovu a znovu vnáší do světa člověk. Jen blízkost Boží milosrdné ruky je zábranou vítězství chaosu, nezřízenosti a svévole.

Není to vlastní pevnost, nějaká vnitřní vytrvalost, co drží pohromadě věci, těla, duše, společenství nebo společnosti. Jakmile by Bůh svou milostivou ruku stáhl zpět, rozpadly by se i vazby mezi atomy. Ba vazby uvnitř atomů samotných. A zůstalo by - nic. Zhroutil by se prostor i to, co lidé pojmenovávají jako „čas.“

Celý svět je plný Božího milosrdenství. V každé situaci. V každém čase. Ba možná více tam, kde lidé nasedli na rychlé lodě do pekel - aby snad ještě stihli obrátit kormidlo. Možná je daleko více

Boží milosti tam, kde jsou lidé okrádáni, vražděni, pomlouváni, zneužíváni a utlačováni. Protože jinak by jich bylo zabito a zneužito mnohem, mnohem víc. Copak my bráníme lidské svévůli? Nebo to dělá Hospodin?

Ačkoli v místech a časech totality, nesvobody, hlouposti a zla jen málokterý člověk vnímá Boží milost. Jako to dokázal například apoštol Pavel. Nebo Ježíš z Nazareta. Nebo Maxmilián Kolbe dokonce uprostřed koncentračního tábora. Taková už je lidská slabost. Lidská hříšnost - totiž vzpoura proti Boží vůli: Nevidět milost tam, kde se nehodí. Kde neplní má přání. Nebo když jde Boží milost proti mým přáním a plánům. Kde milosrdenství nepřináší mnou naplánované ovoce. Kde mám pocit, že se mám blbě a že se nedaří. Tam, kde trpím.

Protože kdo si přizná, že i ve chvíli strašlivého utrpení je přítomno mnoho Boží milosti, už se nemůže mít za chudáčka. Nemůže se litovat. Prezentovat se jako ublížený, jako ubohoučká oběť, za jejíž utrpení a škodu můžou táhmle ti všichni. Ti ostatní. A tak by si takový člověk musel přiznat, že se na své situaci tak jako tak nevyhnutelně spolupodílí. Což by však bylo příliš pečlivé, příliš božské...

Přitom je to právě Boží milost, díky čemu zlo a utrpení končí. Nakonec vždycky. Zlo, bolest, smutek, trápení ba ani smrt netrývají věčně. Jsou konečné. Nekonečným je dobro a milost. Smrt, zlo i smutek pominou. Bolest i zranění i chudáčkovství pominou. Mučení, útlak, lži i nemoci skončí. Nevyhnutelně. Nakonec.

Tak končí také lidské úmysly, díky Bohu. Protože Hospodin maří záměry lidí i celých národů. A nastoluje záměry své. Ne každý se k nim přidává - to je však jejich škoda. Pokřivenému člověku se, Bohužel, vždy znovu nehodí přímost Boží, natožpak Hospodinova spravedlnost a jeho právo.

Hospodinovy záměry však platí věčně. Úmysly jeho srdce jsou po všechna pokolení. Proto je jeho milosrdenství plná země. Navěky a navždy. A tak může každá chvíle, každé místo vyústit v Boží království. Alespoň na chvíli. A nebo, rozhodne-li se tak

člověk, může stejná situace vyústit v království lidské - se vším, co k němu patří.

Avšak lidské království sobectví, hamižnosti a utlačujících chudáčků je také plné Boží milosti. Proto může i v matné tmě lidského království tu a tam prosvitnout království Boží. Například skrze odvahu víry, že já jsem si Boha nevybral - nýbrž Bůh mě. Že Hospodin si vybírá svůj dědičný lid, nikoli lid Hospodina.

A tak přímí lidé, protože napřimovaní všudypřítomnou Boží milostí, chválí Hospodina, i když se jim nedaří. Zpívají, i když mají smutky. Zpívají k Boží slávě, i když zpívat neumějí. I když mají pod hlavou kámen s únavou. I když třeba sedí nespravedlivě v žaláři. Ba i v té nouzi nejvyšší mé vlastní i mého bližního. Nikoli až jim zbyde čas. Nebo až jim Bůh splní přání.

Hospodinova milosrdenství je plná celá země!

Amen.

Píseň: 33 - Rozveselte se v Hospodinu